

gjentaget her, har jeg meent, at det vilde være rigtigt, hvis man kun havde bestemte Straffe, som Skipperen maatte holde sig til. Hvorvidt det maa ansees for rigtigt, at det paabydes Skipperen at indføre Vidnesbyrd for Mandstabet i en bestemt Bog, navnlig Søfartsbogen, er Noget, som jeg ikke tør httre nogen bestemt Mening om. Alle de Sagkyndige, der have haft med Sagen at gjøre, have meent, at dette i og for sig var hensigtsmæssigt og tillige, at det var Søfartsbøgerne, der burde henyttes dertil, forsaavidt de Bedkommende vare Børnepligtige, der vare pligtige til at have Søfartsbøger. Naar der har været Tale om, at adskillige Straffebestemmelser vare for haarde, da skal jeg ikke indlade mig paa nogen Detail i saa Henseende, især da Saadant mere henhører til 2den Behandling. Jeg skal kun bemærke, at forsaavidt det med Hensyn til Straffebestemmelserne i § 14 om, at Den, der er fraværende ved Skibets Afgang, skulde ansees som Rømningsmand, er udtalt, at dette var for haardt, er der i denne Paragraph udtrykkelig tilføjet, at det kun skal skee i det Tilfælde, at han ikke kan anføre Grunden, hvorfor det er antageligt, at han ikke har tænkt paa at rømme; han behøver altsaa ikke at fremsføre noget som helst Beviis i saa Henseende. De Anker, der have været fremsatte med Hensyn til Consulerne, finder jeg heller ikke begrundede; thi der er jo ikke overladt Consulerne nogen anden Myndighed end den, der er nødvendig. Der er nemlig kun givet dem en Myndighed til foreløbig at afgjøre en saadan Sag, og dette er dog til Fordeel for den Bedkommende, der finder sig forurettet, hvad enten det nu er Skipperen eller nogen af Mandstabet; det er dog bedre, at en saadan foreløbig Afgjørelse finder Sted end slet ingen. Forsaavidt den ærede sidste Taler meente, at det her omhandlede Forhold var et privat Contractforhold mellem Skipperen og Mandstabet, som det Offentlige ikke skulde røre ved, men overlade til de Bedkommende selv at ordne, saa skal jeg dog bemærke, at de foreslaaede Bestemmelser ere til Bestyttelse for Mandstabet. Det ærede Medlem vilde vistnok være af en ganske anden Mening, naar man anvendte den

af ham opstillede Regel paa andre Forhold, f. Ex. hvis en Fæstter hellere vilde gjøre lidt Naturalhøveri end betale sine Penge. — Det ærede Medlem fra Viborg (Klein) har bemærket, at det vilde være helbigt, at der blev tilføjet Udkastet en Fortegnelse over de Bestemmelser, som blive ophævede ved nærværende Lov. Det har ogsaa — som af det ærede Medlem bemærket — været paatænkt at optage en Paragraph af det omhandlede Indhold; men man opgav dette, fordi der vilde være et meget stort Antal Bestemmelser hist og her omkring i Lovgivningen, som maatte nævnes, og fordi man frygtebe, at man ved at glemme nogle af disse, kunde give Anledning til at antage, at saadanne enkelte glemte Bestemmelser endnu vare gjældende, en Antagelse, der naturligviis dog ikke var rigtig. Der kan i Øvrigt ikke være Noget til Hinder for at optage en saadan Paragraph, hvortil de fornødne Forarbejder tildeels foreligge.

**Tscherning:** Jeg veed ikke, at en Fæstter, som skal betale noget Bist aarligt, ikke maa betale det med Arbejde, naar han har Bist dertil og bliver enig med sin Huusbond derym. Enhver maa bruge de Betalingsmidler, som ham synes for godt. Jeg skal imidlertid ikke fortsætte denne Betragtning, men kun gjøre den ærede Indenrigsminister opmærksom paa, at naar han vil betænke sig, vil han i Huusmandsloven see, hvorledes Sagen forholder sig. Man kan ikke i et Fæstebrev slutte en Accord for hele Fæstetiden om Naturalarbejdet saaledes, at Fæstteren ikke kan afløse det med Penge; men naar man gjør det saaledes, at man kan vælge Ar for Ar, saa at man enten yder Penge eller Arbejde, saa kunde Fæsterne betale med Franskrøb, om det skulde være.

**Formanden:** Dette Spørgsmaal ligger dog noget vel langt borte fra nærværende Sag, hvorfor jeg ikke anseer det for rigtigt at forfølge det videre.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling eenstemmig vedtoges med 69 Stemmer.